

Womhaj Bóh!



Ciklo 26.
25. junija.

Lětnik 9.
1899.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscezerni w Budyshinje a so tam dostacž so šhtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

4. njedzela po kwjat. Trojizn.

Šwjedžen kwjateho Jana.

Ies. 40, 1—8.

Troschtujće, troschtujće mój lud!

To je něšto rjane, troschtowacž mój. Na pšchiklad plakaze džěcžatko, kotrež macž troschtuje, doniž džěcžo se bylami w woczomaj sašo so wušmėje — kajki to lubošny wobras! Bóh tón dnjes praji juntróc pšches profetu: ja chzu waš troschtowacž kaž někoho macž troschtuje. A hdyž je wón waš troschtował, potom naš epistola šwjedženja kwjateho Jana napomina šwjedženja trudnych šobucžłowjekow troschtowacž. Troschtujće, troschtujće mój lud, praji naš Bóh. Woprawdže na šwěcže je telko hubjenstwa, so, šchtóž ma czucže w wutrobje, so hnuty šaczawa, šłódky škutk troschtowanja šobuczinič. Ale so by šchěšćizjan šamohl druhim troscht pšchinječ, dyrbi wón najprjedy prawy troscht šam mēcž.

1. My dyrbimy prawy troscht najprjedy šami mēcž. Womyšl šebi, so šo šczěhowaze štanje. Włódy człowjek je i lohka žiwny byl, šamo i pokladnižy šwojeho knješa brał. Šo haniby a šhoštanja bojo chze šebi wón žiwjenje wšacž. Čžežko šranjeneho jeho do šhorownje donješu. Šdy by ty někto prošchenny byl, so by temu mrějazemu bratrej troscht pšchinječ, šchto by jemu prajił. — Na to praschenje nječ drugi podawł se žiwjenja wotmolwjenje da. Duchowny se šwojeho dušchowpaštyřstwa powjeda: Ša dyrbjach jedny wječzor ł holžy, kotraž běšche na šmjercž šhora, pšchincž,

so bych ju woprawjal. Wona běšche bórny po konfirmazhi šwojeho nanomy dom wopuschčizila a na šle puče pšchischla, wona běšche šo do nješpócziwosče a nješprawnosče podala a běšche teho dla se šudništwom czinič měla. Šako běchu ju pošledni krocž i jaštwu pušchčizili, šebi wona wot šašlužennyh pjenjes něšchte šhlěba a mjaša nakupi a do lěška pšched městom džěšche, so by tam, dokelž žaneho wuczeka wjazy njemějesche, šmjercži šawutlenja pšchewoštajila. Na poš mormu pšches šłód, a šamu prostu, dokelž běšche šyma, ju bur w lěšu namała a ju do šhěže donješe. Tam ja ł njej pšchindžech. Ša šebi myšlach, so hubjene człowške džěcžo namałam, kotremuž šu šczěhwki hřešneho žiwjenja na woblicžu widžecž a šo wšchón džiwach, jako mērne, lubošne woblicžo wohladach. Šo nēcžim šrošnymich, šchto mi wona do wucha šchepšasche. Wona šo wušna, so je hušto šhřešchila. „Lube džěcžo,“ šo jeje woprašchach, „czeho šo ty troschtujješ?“ „Ša šo troschtuju mojeho lubeho šbožnika Iesom šchryšta.“ Šchto je šchryštuk ša tebe czinił, so šo jeho troschtujješ? Wón je ša mnje wumrjel a šwoju krej ša mnje pšchelał. Wóžješ mi někoho pomjenowacž, kotryž je hišcže w pošlednej hodžinje hnadu namałak? Šaj, šchachar na šchizju. Wěrjšch ty, so móžješ tež ty po twojim hřešchapolnym žiwjenju hišcže hnadu namałacž? Šaj, ja to wěrju. — Wona widžješche, so běšche jeiny wumožnič žiwny. Šchryštuk běšche jeiny troscht. Wona šmėrom wušny. Šchto nam tónle podawł šjewi? Šo je pšchecžiwu hřešch a šmjercži troscht a šo, Bohu budž džak, šu hišcže tajžy, kotřiž tón troscht maju.

2. Dale pať je tež trjeba prawy trošcht pšchinješč. Pšchetož na tym na šwěće pobrachuje. Došč je hubjenstwa, hdžež žadyn trošcht njeje. Tyšazy šo temu ludej runaja, kotryž by w puščinje pšchi šamym šawutliť. Čłowjefojo njejšu jenož hlódní po khlěbje, ale tež po luboščzi, pšheczelnimoščzi a troščće. Šklónzo šebi pšchiroda žada, pruhi čzopleje šmilnoščce, wutrobneho džělbracza šebi wutroba žada. Nještupišch-li wobčeženym šrudnym w luboščzi napschecziwo, bywaju čzi jeni dwělowazy a bojašlivi, drusy šhrobli a hněwni pšhecziwo njeľubošczimym ludžom. Někotryž kuliz njeby na šle pucze pšchišchol, hdy by na puczu šwojeho žiwjenja wjazy pomozneje luboščce nadešchol. Čzeho dla šadwěluje šamomordac na Bohy? Dofelž běšche prjedy na čzłowjefach šadwělowať, dofelž žanych troščtarjom nje měješche, kiž bychu šo na hubjenym šmilili. Do teho hubjeneho šwěta dyrbi šo trošcht nješč a šchtóž ma prawy trošcht, dyrbi jón pšchinješč. — Š njemu wšchaf wjazy šlušcha, hacž šo šy kaž Šiobowi pšheczeljo, hubjeny troščtar. Woni šu tať mjenowani pšheczeljo, kotřiž žarowazeho i řetani šłowow polinu, ale to njeje žadyn trošcht, žana wutroba njeje we wšchitkich šłowach. To je čzucz, šo šu to prošdue řecze. Šo by troščtowacž mohł, dyrbišch něšcto wot Šhryštušoweje šmilnoščce měčž, wo kotrež řekla: jemu běšche žel teho luda. Do nješmjesch tať šymny nimo řhodžicž, kaž njeby tebe žadyn ničzo nještarať, ale prawa luboščč k bližšchemu wotewri wóčžo ša to, šchtóž druhemu pobrachuje, wotewri wucho, šo by šměrom na řdychowanja pošluchať, wotewri ert, šo šo ša nufu bližšeho prašchesch. „Štať šo wam wjedže“ — tať šo wšchaf pšchi kóždym řetkanju prašcheja, ale řekło šo jich i džělbraczom prašcha a bychu na tebe pošluchali, hdy by jim šwoju nufu wufkoržicž, čzyl? Žarowazyh řad do towařstwa nimaja a tola je čzłowjeť, kotryž čzje jenož wješělych wokolo šebje měčž a žarowazym i pucza dže, čzłowjeť bjes čzuczíweje wutroby. Š troščtowanju je škóncznje nufne, šo mašch šo dale k niškim, kotřiž pod čzežřotu a prózami žiwjenja řtonaja. Šdyž řnježa se šwojimi poddanami hubjenje wobřhadžuja, hdyž my tym, kotřiž šo ša nař prózujaj, pšheczelniweho šłowčžka njeprařimy, potom džíwa njeje, šo nař řkónczuje lud wobdawa, kotryž ničzo wo luboščzi njewě, dofelž luboščce ženje nařhonil njeje. — Troščtujecze, troščtujecze mój lud, praji našch Bóh. To šu šrudni šawoštajeni. Šlakaj i plakazy mi a troščtuj jich! To šu řhori a čzerpjazy. Mějczje řčerpliwocž i nimi a řeczeče pšheczelnje i řhorými, šwješěluječe jich wutrobu i wopokajmom džělbracza, a macze-li jich dowěrenje, pokajucze jich na řšchěřčijanow trošcht. Dajczje pruham luboščce nuts šwěčžicž do čzěmneje komorki. To šu šabludženi. Njepošběhncze šo hordži wysche nich, budžecze jim pomozni, šo bychu šašo na prawy pucž pšchišchli. To šu řhudži. Njetłóčžecze jim jenož šymny pjenješ do ruky, ale řeczeče pšheczelnje i nimi k wopokajmu, šo macze tež hišchcze ľěpšcheho troščta hacž pjenješy. To šu šadwělowaze dušche, čzínčce kaž džěčžo, kotrež něhdy řaktemu šadwělowazemu žiwjenje řdžerža. Na wulkim moščce w Łondonje řteješche muž čzornje hladařo. Wón čzysch šebi žiwjenje wšacž. Mała holecžka, kotraž se šwojim nanom daloko njeřteješche, běšche šo na njeho dohladała. Na dobo džěčžo nanowu ruky pušchczi a pšched teho šadwělowazeho řtupi, na njeho i wulkimaj woczomaj hladařche a i měrom praji: „Čzeho dla řcže wy řakři řrudny?“ Toľe jednore prařchenje mužej žiwjenje wukřowa. Łóđ jeho wutroby šo rořšłama a wón šašo do towařstwa luboščce řtupi. Wřchelaki

łóđ hišchcze je, kotryž dyrbi rořacž a kotryž taje pšches mój troščtowazecze luboščce. Troščtujecze, troščtujecze mój lud, praji našch Bóh! Šamjeň.

Pšhecziwnizy našchego šbóžnika w nowym testamencze.

(Pofracžowanje.)

Tón Šnjes wotmolwi. Wón pokaja jich na řtworjenje a praji, šo řtaj muž a žona jedyn ša drugeho řtworjenaj; teho dla njedyrbi šo mandželřtvo džělicž, njech piřmamucženi wo tym wucža, kaž čzjedža.

Woni dyrbja derje pšhidacž, šo ma Šnjes prawo, ale wěrnoczi čzešč dacž nochzedža. Duž šo prařcheja: Čzeho dla je Mójřak džělenje pšhidacž?

To pať njeje žana pšchikajnja, wotmolwi Šnjes, ale to bē wotwucženje wutrobom řtwerdoščce dla, dofelž w řehdomniřchim čzaku lud šwjatošč mandželřtwa ani řpójnacž ani řakřowacž njemóžesch. Tola přeni porjad to njeje. Džělenje mandželřtwa, i wuwřacžom, hdyž šo łamanja dla řtanje, je Bohu pšhecziwne a pšchěřřchne na druhim mandželřtim.

Bliže šo Šnjes k kónzej pšchibliži, a bóle rořčesch nje-pšheczelřtvo řariješřich, čzim wótriřche budža jich wupady. Tola tež tón Šnjes šo wótriřcho wobara a jim jich řnutřkowne řkajřnja a njeprawu pšhecziwnocž porokuje. Tež řhóřtanje jim řjawniřcho pšchípowjedži.

10. Šdyž běšche Šnjes jako řkal do řerušalema řaczahnyť a řtempl wucžičžil, pšchířtupichu řobuřtawy wyřkóřeje řady, mješ nimi tež řariješřy k njemu a prařchachu šo, i wotřal ma mój k temu. Madsžijachu šo, šo budže šo na Boha powoľacž, kiž je jemu mój dať; potom pať čzychu šebi tež řadacž, šo by pšches něřakři džíwo to wopokajal; woni derje wjedžachu, šo wón to čzínčž njebudže, dha čzychu jeho potom pšched řud řtacijč jako řakřeho, kiž bjes prawa řtare wařchnje řanicžuje.

Tón Šnjes šo tež na nich i prařchenjom wobrocži. Wón jo tať naprawi, šo i wotmolwjenjom na tute prařchenje i dořom na na šwoje wotmolwja Prařcha šo jich: „Še řan wot Boha pójřlany abo niž?“ Tute prařchenje jich do wufřočžow řaczěri. Prařa „haj“, móže jim řeřuř i řanoweho řwědcžnja wo šebi šwoje bóřřtvo a mój dopokajacž. Wotmolwja „ně“, šo i tym mēnjenju luda napschecziwo řtaja.

To derje wjedža.

Duž řadřcho mjelčža, šo šo njebychu pšches rořřudjenje do řtracha podali.

Duž tež řeřuř ša řřebne nima, jim wotmolwicž.

11. Něřko, hdyž žane wuhłady njejšu, šo móhli šo řariješřy hišchcze wobrocžicž, wotřy Šnjes pšched řhromadnym ludom jich řakřnowocž a łudařřtvo w jich řadžerženju pšhecziwo Bohu a k njemu. Šich njekněřčomnocž wořnamjeni najpředy w pšchířnanju wo njerunymaj řynomaj.

Řunaja šo temu řynej, kiž je i wopředka řwóľniwy, nanowu wolu dopjelnicž, tola potom nječžini.

Woni šu řli winizarjo, kotřiž na žanyh wot Boha pójřlanyh řrofetow pošluchali njejšu, ale šu jich pšchěřčehali a napořředku tež Božeho řyna řkónczowali, šo bychu šwój wliw a šwoje řnjeřřtvo nad ludom wobřhowali.

Tón Šnjes jich w tym pšchířnanju niže řłonitow a řřěřchnitow řtaji. Tuczí řu ľěpřchi hacž woni. Woni derje tež teho wóřza wolu čzřili njejšu, ale jako jich řan k pokucze wolařche, řpójřachu šwoju njeprawdu a čzínjachu potutu a wobrocžichu šo. Řehodla řmēja džěl na Božim řkaleřřtwe. řariješřy pať temu řnjeřej njewěřjachu, ale řawořřtachu w njepuřřłuřchoczi pšhecziwo Bohu a jeho řrofetam. Řehodla je jim Bože řkaleřřtvo řawřjene. Šřud na nich pšchířdže. Wujamřneni budžejaj i Božeho řkaleřřtwa, a řunje čzi, kotřchž běchu woni wujamřli, do njeho pšchířdu. Derje wjedža řariješřy, šo tón Šnjes jich mēni, tola njewěřja šebi luda dla, šo na nim pšchěřřchimnyčž.

12. Šřłowa teho řnjeřej, kiž wón w řwjatej řurowoščzi pšhecziwo wjřřchim teho luda řecžesch, njewbudžichu pať w jich wutrobje bojořč pšched Božim hněřwom ale hidženje pšhecziwo temu řnjeřej.

To tón Šnjes řmolom pyřnje.

Duž jim w pšchířnanju wot řkalowřřeho řwajřa řjawnje jich řaczířnenje a řapucženje mēřta do předka praji. To řariješřich

